

§§ 106 og 107.

Disse Paragrafer indeholde et naturligt Supplement til Reglerne i §§ 26, 27 og 94. Medens Reglen i § 107, hvor der ikke netop undtagelsesvis gøres Brug af den Retten i Paragrafens Slutning indrømmede Myndighed, kun vil virke til Simplifikation af Forhandlingerne og Lettelse af Paadømmelsen, vil Reglen i § 106 endvidere tjene Parterne Interesse ved at skaffe dem hurtig eksigibel Dom for deres likvide Krav trods Kumulationen. Med § 107 jævnføres § 245.

Der har i Kommissionen været stillet Forslag om, at der — i Lighed med, hvad der har Hjemmel i fremmede Proceslove, se saaledes tysk Civilproceslov § 278, østerriksk Civilproceslov § 391 og, for Englands Vedkommende, Rules of the Supreme Court, Order XIV Rule 4 og Order XXVII Rule 9 — skulde gives Adgang til, naar Sagsøgte for en Del har erkendt Rigtigheden af et indtalt Krav, efter Sagsøgerens Paastand straks at give ham Dom for det saaledes anerkendte Beløb; men Kommissionens Flertal har fundet Betænkelighed ved Optagelsen af en saadan Regel.

§ 109.

At tilsige Parterne og de andre vedkommende til at høre Dom eller Kendelse blive afsagt er saa meget rimeligere, som Udkastets Anke- og Kærefrister, der skulle regnes fra Afsigelsen, ere meget korte i Sammenligning med de nugældende almindelige Ankefrister.

§ 110.

Paragrafen giver Adgang til paa en let og simpel Maade at faa rettet de i den omhandlede mindre Fejl, medens man efter nugældende Ret i saadanne Tilfælde maa sætte hele det tunge Appelapparat i Bevægelse.

Kapitel XI.

Procesomkostninger og Rettergangsbøder.

Dette Kapitel svarer til det tidligere Forslags 1ste Afsnit, Kapitel X og XII, hvorfra det — bortset fra nogle enkelte redaktionelle Ændringer — kun adskiller sig paa følgende Punkter:

Den fra det tidligere Forslag optagne Regel om, at den tabende Part er pligtig at erstatte Modparten de ham ved Rets-sagen paaførte Udgifter, er i § 113, 1ste

Stykke, undergivet en vis Begrænsning, nemlig for saa vidt Retten i særlige Omstændigheder finder skellig Grund til at gøre Afvigelse fra denne Regel (jfr. herom nærmere neden for).

I samme Paragraf er det tidligere Forslags Regel om, at den, der hæver Sagen, ubetinget skal anses som tabende, væsentlig modificeret uden Hensyn til Forskelligartetheden af de Grunde, der kunne lede en Part til at hæve en Sag.

Reglen i det tidligere Forslags § 133, 2det Stykke, er udeladt, fordi dens Hensigtsmæssighed er omvistelig.

I § 124 er tilføjet et Forbehold for det Tilfælde, at danske i fremmed Stat ere fritagne for Sikkerhedsstillelse, — et Forbehold, der bl. a. er af væsentlig Betydning for traktatmæssige Vedtagelser.

Det er derhos tilføjet, at Undladelse af at stille den forlangte Sikkerhed medfører Afvisning.

I § 125 er Bødeminimumet nedsat fra 40 til 20 Kr. og i § 126 for undladt Møde til Forligsmægling endog til 4 eller 2 Kr.

Det tidligere Forslags §§ 150—152 om Pligtovertrædelser fra Sagføreres Side ere udeladte her, fordi Bestemmelser desangaaende ere optagne i Udkastet til Lov om Domsmagtens Ordning.

I § 129 er der givet de overordnede Retter Myndighed til af egen Drift at op hæve idømte Rettergangsbøder.

I § 130 er der for Tydeligheds Skyld udtrykkelig udtalt, at Bestemmelserne om Procesomkostninger og Rettergangsbøder ligesom hidtil ikke finde Anvendelse ved Tvistigheder, der afgøres af Foged- og Skifteretter.

Med Hensyn til de enkelte Paragrafer skal følgende bemærkes:

§ 113.

Paragrafen foreskriver — i Modsætning til den hidtil fulgte Praksis — at den tabende som Regel skal erstatte Modparten de denne ved Sagen paaførte Udgifter, samt at denne Erstatning vel skal fastsættes til en rund Sum efter Rettens Skøn (jfr. herved Principet i § 104, 2det Stykke), men at de virkelig hafte Udgifter, for saa vidt de have været hensigtsmæssige for Sagens forsvarlige Udførelse, skulle erstattes fuldt ud.

Naar der fra den første Del af denne Regel gøres Undtagelse for det Tilfælde, at Parterne maatte have truffet anden Overenskomst, tænkes der paa Tilfælde som det, at Parterne ere blevne enige om i